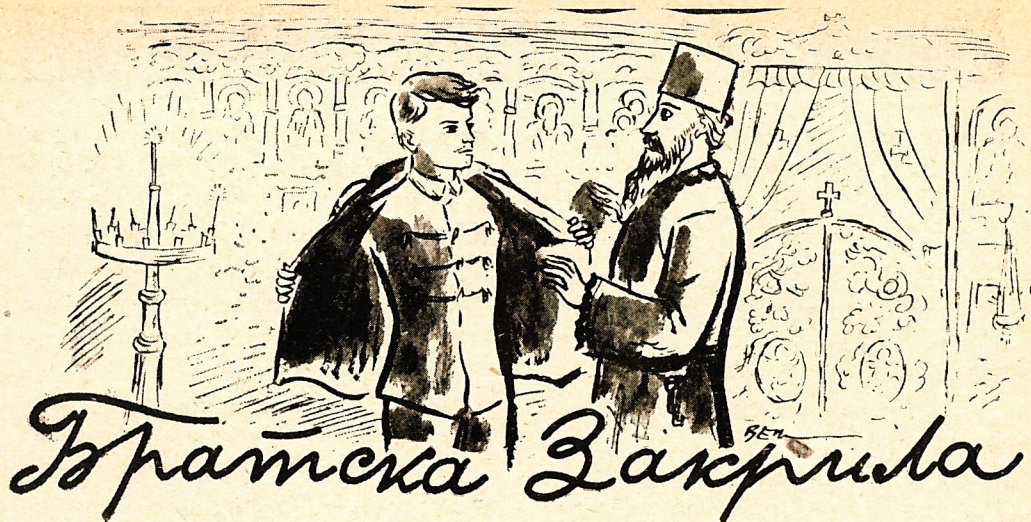

Есенното слънце се надвеси надъ Бъло-море, огледа се въ тихитъ му води и после се гмурна и потъна далече на западъ. Започна да се спуща лекъ здрачъ.

Голъмитъ манастирски ключове, нанизани на една връвъ, съ която отецъ Никодимъ се бѣше препасалъ, дрънкаха като медени звънчета. Калугерътъ затваряше голъмитъ, обковани съ желъза врати. Наставаше време, когато никой не можеше да влѣзе или да излѣзе, споредъ обичая, въ манастира.

Внезапно отъ близкитъ храсти изскочи непознатъ човѣкъ. Той бѣше облѣченъ като овчаръ. Затича се и, докато отецъ Никодимъ успѣе да му попрѣчи, вмъкна се въ двора.

— Кой си ти? Що искашъ? — извика подире му той, ядосанъ на неканения гостъ. Но овчарътъ не се обърна и не се спрѣ, защото се страхуваше да не бжде изгоненъ. Затова тичешкомъ премина двора и се спрѣ предъ манастирската кухня. Тамъ ве-

че монаситъ се събираха да вечерятъ.

— Кжде е изповѣдникътъ? Искамъ да се изповѣдамъ, — каза запѣхтѣнъ новодошлиятъ.

— Азъ съмъ, чедо, — съ благъ гласъ му отвърна старъ калугеръ. Той го изгледа съ кроткитъ си очи и поглади бѣлата си хубава брада.

— Моля ти се да ме изповѣдашъ, дѣдо. . .

Непознатиятъ спрѣ. Той не знаеше името му.

— Климентъ, — наведе се надъ ухото му младъ калугеръ.

— Дѣдо Клименте, искамъ да се изповѣдамъ, — отново помоли овчарътъ.

— Да оставимъ за утре, чедо. Ела съ насъ, хапни си, ще ти дамъ стая да си починешъ и утре ще те изповѣдамъ.

Но човѣкътъ неспокойно се огледа. Нѣщо го мжчеше. Той помисли малко и каза:

— Колкото за хапване — бива, но изповѣдъ искамъ сега да направя.